

*Pas a desnivell*

## Guerra de xifres

La qüestió de les manifestacions populars té un aspecte que no està resolt. Es tracta de la comptadoria que s'efectua l'endemà (o poques hores després) del nombre de participants en un acte multitudinari. Hi ha qui s'ho mira amb un telescopi i altres ho contemplen amb uns binocles al revés. Els resultats discrepen greument. No s'ha aconseguit el rigor científic que permeti càlculs exactes, com ocorre amb els microscopis dotats de finíssimes reticles que fan possible un còmput de microbis. Però caldrà buscar un sistema seriós, perquè la desorientació progressiva és una mala consellera.

El Govern Civil de Barcelona, immediatament després de la manifestació contra la LOAPA (em sembla adequat fer servir les sigles castellanques), va fer públic que hi havien assistit vint-i-una mil persones. Si això és cert, jo vaig tenir la sensació que totes vint-i-una mil s'havien atapeït a la cruïlla Passeig de Gràcia-València, prescindint de la resta del trajecte. Em premien per tots costats i puc dir, evocant una frase famosa, que els manifestants no em deixaven veure la manifestació. Considerat des d'aquesta perspectiva personal, trobo admirable el cop d'ull dels tècnics del Govern Civil: aquest miler que sobrepassa la vintena indica uns escrúpols matemàtics prodigiosos. Pensant-hi, se m'acut que encara ho podien perfilar més, perquè prop meu hi havia una jove senyora embarassada, de manera que érem vint-i-un mil i mig, o un terç, o el que fos. La investigació d'aquest extrem ja portaria més feina, però hi ha coses que volen el temps que es mereixen.

La Guàrdia Urbana també va demostrar un zel comptador ple de reflexos de rapidesa, com fan els xinesos amb els seus àbacs. Va donar la xifra de vint-i-cinc mil manifestants, a base de comptar xamfrans i d'adjudicar tres persones per cada metre quadrat de carrer. Poc després d'aquest vaitot aritmètic, la nit del mateix dia de l'acte anti-LOAPA, la Guàrdia Urbana devia tenir un penediment, o és que en repassar les columnes i els totals descobrí un error i va rectificar cavallerescament les primeres dades: digué que, en realitat, els manifestants foren de cinquanta a seixanta mil. Per a qualsevol tenidor de llibres, una espifiada d'aquest volum li costaria la carrera, però jo m'inclino per la indul-



—Doncs, en el meu recompte, només en surten 33...

gència. Qui sap si s'adonaren de sobte que en comptes de metres quadrats havien d'haver utilitzat metres cúbics, perquè molts manifestants portaven nens a coll-i-be. A més, això de les barbes per metre quadrat és aleatori. He fet una prova passablement fiable: he marcat un metre quadrat a terra i puc afirmar que amb roba d'hivern hi caben, ben avinguts, gairebé abraçats i sense caminar, quatre ciutadans adults de la meua mida. Però, en canvi, prop de casa hi viu un matrimoni gras amb un fill petit francament rodanxó. Són una gent excel·lent (una cosa no té res a veure amb l'altra) que necessita un espai vital considerable. En un metre quadrat hi caben la senyora i el nen, a condició d'estar-se quiets i de no respirar fort. El senyor se'ls hauria de mirar des d'un altre metre quadrat, tot defensant-se d'altres ocupants que l'exposarien a sobreixir. L'altra cara d'aquesta moneda de la guerra de les xifres la representen els organitzadors de la manifestació que, tant o més que anti-LOAPA, fou obertament nacionalista. Això ja és una gran impedimenta a l'hora de sotmetre's a balanços imperials, però hi ha demés la rara situació estadística de Barcelona, que mai dels mais no podrà tenir tants habitants com la capital del Regne. Aquí no som tants, no omplim tant, pesem menys en les seves balances. Per exemple, quatre o cinc gats ultres que es concentren a la *Plaza de Oriente*, de seguida sumen centenars de milers. Tenen més aparença.

I hi ha, encara, una quarta tendència, la que ens sisa sense contemplacions. El

notari Blas Piñar ha declarat que la manifestació era graciosa, perquè tingué lloc al Passeig de Gràcia. Quin sentit de l'humor més depurat! Una agudesa tan alambinada és possible que fins i tot hagi provocat un somriure desnudit, volàtil, al cap del govern.

Els diaris de l'endemà, dilluns dia 15, publicaren la notícia d'un cinquè en discòrdia: l'agència «France-Press» donava la xifra de 200.000 manifestants. Crec que el tema no quedarà tancat i que continuarà la subhasta. Per ara, hi ha qui diu que el Nou Camp ens hauria quedat petit i d'altres que proclamen que amb la Sala Villarroel n'hauriem tingut de sobres. Com que hi havia molts fotògrafs, i cambres de televisió i de cinema, tinc, d'una banda, l'esperança que ens quedaran documents aclaridors. I de l'altra, temo que no ens passi com amb el vídeo del 23-F, que ara resulta que no serveix de prova en un judici.

El Govern Civil ha estat el més garrepa en l'afer d'avaluar. Donat el caràcter oficial d'aquest alt organisme, m'atreveixo a fer una proposta. Que el Govern Civil ens faci de valedor davant d'Hisenda i que mantingui amb fermesa les seves afirmacions. Que faci veure als recaptadors d'impostos que no som tants com es pensaven i, en conseqüència, que rebaixin de la llista de contribuents els milers i milers de manifestants que desfilaren d'una manera evanescent, en forma d'ectoplasma no homologable. Em sembla just que les autoritats centrals estiguin a les verdes i a les madures.

● PERE CALDERS